

Drie oude vrouwtjes zeuren te veel

Voorstelling: Slangenvel door Orkater. Tekst: Bødil de la Parra; regie: Ira Judkovskaja. Gezien: 22/12 Toneelschuur, Haarlem. T/m 30/12 aldaar. Tournee t/m 12/3. Inl.: www.orkater.nl

Door KESTER FRERIKS

Bloemetjesjurken, een pruik, de bril op het puntje van de neus en oorbellen: drie actrices geboren in de jaren zestig zien er werkelijk uit als vrouwen ver in de zeventig. „We worden oud”, zegt Sofie op lijzige toon. Waarop de stoerste van het drietal, Lidwien, repliceert: „Dat zeg je al twintig jaar.”

De derde speelster in *Slangenvel* van Orkater heet Helga. Zij is tegelijk de schrijfster van het stuk, Bødil de la Parra. Haar personage heeft forse averij opgelopen en nu is ze vlak voor het vijftigjarige huwelijksfeest ook nog door haar man verlaten. Dus is de prangende vraag of er wel gouden jubileum komt. Sofie (Margôt Ros) zeurt Lidwien (Wimie Wilhelm) de oren van het hoofd over het feestlied. De hoge, wat geknepen stem van Sofie is de sterkste troef van actrice Ros. Ook Sofie is aan een tweede man toe. Geen wonder. En Lidwien is ondanks haar leeftijd nog altijd in voor hevige seks. Elke dag een ander is haar devies.

In het decor staan verspreid

meubelstukken, een bed, een wc, een koude oven. De drie vrouwen ‘redderen’ met elkaar, een mooi woord is niet te bedenken. Ouderdom en verval achtervolgen hen, al verzetten ze zich ertegen. Schrijfster De la Parra geeft tamelijk schematisch drie levenshoudingen gestalte: Lidwien opstandig, Sofie berustend en Helga weerloos. Het motto zou een uitspraak van Schnitzler kunnen zijn: „Er is maar een tragedie in het leven: ouder worden. De rest is avontuur.”

De drie dames ontmoeten elkaar in telkens andere situaties. Fijne, sjofele muziek van Orkaters huismuzikant Beppe Costà wisselt de scènes af. Er zijn momenten van grote ontroering of tragiek. De vitale Lidwien blijkt man én kind verloren te hebben. Maar gelukkig heeft ze een motor. Uit haar mond komt het beeld van ‘slangenvel’: ooit had ze een minnaar die een slangenleren jas droeg, maar hij kroop eruit en was verdwenen.

Sofie voert haar zorgzaamheid tot het ondraaglijke op. En uit subtiel gespeelde scènes blijkt geleidelijk dat Helga dement is. Ze wil terug naar haar geboorteland Indonesië, maar het kan niet meer.

De voorstelling ligt in het verlengde van het eerdere *Hagedissenhuid* (2003) over drie oude man-

nen, gespeeld door Gijs Scholten van Aschat, Geert Lageveen en Porgy Franssen. *Slangenvel* is niet groots, vaak heeft het ook iets zeurderigs. Er mist dynamiek en het einde is te abrupt: opeens blijft de manhaftige Lidwien alleen achter. Ik heb een idee: misschien moeten *Hagedissen-* en *Slangenhuid* in een voorstelling samengevoegd worden. Dat zou zorgen voor volop spanning en tragiek.

Margôt Ros, Bødil de la Parra en Wimie Wilhelm (Foto Ben van Duin)